

Arrest

nr. 190 128 van 27 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 1 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 maart 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 april 2017.

1.3. Op 28 april 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Libanon. U bent geboren op X in Azmaara. U woonde vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek in het Palestijns vluchtelingenkamp Burj al Barajneh, te Beirut. U bent van religie een soennitische moslim. U bent ingeschreven bij UNWRA en u bent geregistreerd als Palestijnse vluchteling bij de Libanese autoriteiten. U bent sinds 2011 aangesloten bij de Syrian Socialist National Party (SSNP) - een seculiere politieke partij in het Midden-Oosten die streeft naar de verwezenlijking van Groot-Syrië - die in Libanon zowel politieke als militaire activiteiten heeft. In 2012 trachtte u de partij te verlaten omwille van morele bezwaren van uw vader. Uw vader, die zelf aangesloten is bij een religieuze beweging, was tegen uw betrokkenheid bij een seculiere politieke beweging. U heeft op dat moment de lokale partijtop ingelicht over uw wens om de partij te verlaten, doch dit werd u geweigerd. Als oplossing voor uw probleem werd voorgesteld om vanaf dan uw betrokkenheid bij de partij verborgen te houden, zo zou o.a. correspondentie i.v.m. de partij niet langer naar uw huis gestuurd worden, waardoor uw vader niet langer op de hoogte zou zijn van uw betrokkenheid. U werkte sinds 2014 tot aan uw vertrek voltijds in supermarkt el Diwan in Alzmaara, te Beirut.

Uw problemen begonnen na een SSNP vergadering op 18 juli 2015. Tijdens die desbetreffende vergadering werd aan u, en verschillende andere leden, meegedeeld dat jullie een verplichte militaire training moesten volgen in Asarfan. Na het afwerken van die militaire training, die zes weken in beslag zou nemen, zouden jullie naar Syrië worden gestuurd om daar te gaan strijden aan de zijde van het Syrische regime. Het betrof een verplichte 'partij-missie' waardoor u niet in de mogelijkheid verkeerde om te weigeren. Op 19 juli ontving u de officiële missie, in de vorm van een oproepingsbrief, waarin u gevraagd werd om zich nog op dezelfde dag te gaan melden bij het dichtstbij zijnde partijbureau voor de militaire training. U besloot niet in te gaan op de oproepingsbrief, waarna de partij haar interne rechtbank op de hoogte stelde van uw afwezigheid. Vijf à zes dagen na de eerste oproeping ontving u een tweede oproepingsbrief waarin u gevraagd werd zich te melden bij Generale bestuur ter verantwoording van uw afwezigheid. Net als bij de eerste oproeping besloot u opnieuw niet in te gaan op de oproepingsbrief. Als gevolg hiervan besloot u het land te verlaten, aangezien u niet langer veilig was in Burj al Barajneh als in Libanon. Op 25 juli verliet u Burj al Barajneh en dook u onder bij uw tante in Marias. U verbleef gedurende vijf dagen bij uw tante, terwijl u uw vertrek uit Libanon regelde. U probeerde eerst via de Servische ambassade een visum voor Europa te bekomen, wat echter mislukte, waardoor u besloot om via een kennis een visum voor Turkije te regelen. Op 30 juli 2015 verliet u Libanon. U reisde op legale wijze per vliegtuig van Beirut naar Turkije, waarna u uw reis illegaal verder zette via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije en Duitsland tot in België. U kwam op 14 augustus in België aan en diende hier op 29 september 2015 een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Sinds uw vertrek ondervond uw familie geen verdere problemen omwille van u.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende stukken neer: uw identiteitskaart, een kopie van uw UNWRA-kaart, uw geboorteakte, uw lidkaart van SSNP, een uittreksel van familiesamenstelling, kopieën van de identiteitskaarten van uw vader en moeder en twee oproepingsbrieven van SSNP.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA kreeg (zie CGVS E.(...) H.(...) A.(...), dd. 7/04/2017, p.3). U kon immers medische zorgen van de UNRWA genieten (zie CGVS, p. 3) en zowel u, alsook uw broers en zussen, konden onderwijs volgen bij UNRWA (zie CGVS, p. 4 en 7).

Dat jullie geen voedselhulp en financiële bijstand kregen van de UNRWA volstaat niet om te besluiten dat uw familie geen bijstand genieten. Zo blijkt uit uw verklaringen immers dat uw gezin geen nood had

aan voedselhulp, aangezien jullie in staat waren om in uw eigen onderhoud te voorzien. U stelde dat UNWRA hoofdzakelijk bestemd is voor mensen in nood (zie CGVS, p. 3 en 4). Momenteel kan uw familie nog steeds beroep doen op de medische diensten van UNWRA (zie CGVS, p. 4).

Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten. Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Ten eerste is het bevreemdend dat - indien u werkelijk gekant bent tegen een militaire inmenging in Syrië - u lid zou worden van een partij die sinds 2011 militair actief is in Syrië. Uit uw verklaringen blijkt dat u op het moment van uw aansluiting niet op de hoogte zou zijn geweest van SSNP haar activiteiten in Syrië. U zou hiervan pas op de hoogte gesteld zijn na uw deelname aan verschillende partijvergaderingen – waar men de namen van verschillende martelaars voorlas - in het kader van uw lidmaatschap (zie CGVS, p. 14). Daarnaast zou u ook in contact gekomen zijn met medeleden die reeds onder partijmandaat gaan strijden waren in Syrië. Vooreerst mag het ten zeerste verbazen dat u niet gepeild heeft naar de activiteiten van SSNP, in binnen- en buitenland, alvorens u aan te sluiten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u via een vriend, die eveneens aangesloten is bij SSNP, bij de partij terecht gekomen bent. Dat u - indien uw vriend werkelijk lid was van SSNP – niet op de hoogte zou zijn geweest van de partij haar activiteiten in het naburige Syrië is weinig aannemelijk. Het mag dan ook verbazen dat u alsnog lid bent geworden van de SSNP. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u, nadat u op de hoogte gesteld werd van SSNP haar militaire activiteiten in Syrië, niet besloten heeft om de partij te verlaten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat het mogelijk is om de partij te verlaten indien u gegronde redenen heeft, u niet langer achter de ideologie van de partij zou staan en u hier niet toe gedwongen wordt (zie CGVS, p. 15). In dit verband verklaarde u dat u nog steeds de idealen van de partij aanhing aangezien de partij naast haar militaire activiteiten ook nog andere activiteiten – zoals nieuwsberichtgeving, opstellen van de partijkrant, etc.. - uitoefende. Voorts verklaarde u dat u **niet verwacht** had dat de partij u zou **uitsturen**. Dit is wel opmerkelijk en uw attitude druist regelrecht in tegen uw eigen verklaringen. U stelde immers uitdrukkelijk dat ieder lid, na verschillende jaren lidmaatschap, een 'partij-missie' kan krijgen om onder andere te gaan vechten in Syrië (zie CGVS, p. 14). Dat u, hiermee rekening houdende, dan toch zou beslist hebben om uw lidmaatschap bij SSNP te behouden, is geenszins aannemelijk. Kan hier voorts nog worden aan toegevoegd dat u, voor uw vlucht noch op heden, concrete aanwijzingen hebt dat u daadwerkelijk zou worden uitgestuurd. Uit de eerste oproepingsbrief, die u ter staving van uw asielaanvraag voorlegde, blijkt louter dat u zich op 19 juli 2015 moest aanmelden. In deze brief wordt echter niet vermeld waar, wanneer, en bij wie u zich moet aanmelden noch wat de reden voor deze oproeping is (zie CGVS, p. 12). Uit de tweede oproepingsbrief, gedateerd op 26 juli, kan men evenmin opmaken waar, wanneer, en bij wie u zich moet aanmelden en wat de reden voor deze oproeping is. Dient hier bovendien nog te worden aan toegevoegd dat documenten slechts bewijswaarde hebben wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval.

Vervolgens mag het verbazen dat u niet op de hoogte bent van het verdere verloop van de gerechtelijke procedure tegen uw persoon. Dit is opmerkelijk aangezien uit uw eigen verklaringen blijkt dat SSNP, via haar interne rechtbank, een proces tegen u heeft gestart naar aanleiding van uw weigering om deel te nemen aan de verplichte militaire training (zie CGVS, p. 11, 12 en 17). U kon echter geen verdere details geven inzake het verloop en de uitkomst van die interne gerechtelijke procedure ten aanzien van uw persoon, ondanks het feit dat u zelf stelde dat men reeds een beslissing genomen heeft in uw zaak. Uw ouders, die zich momenteel nog steeds in uw ouderlijk huis te Burj al Barajneh bevinden, zouden ook niet op de hoogte zijn van het verloop en de uitkomst van de procedure (zie CGVS, p. 17). Dit mag verbazen aangezien uw dienstweigering en de daarop volgende procedure bij de rechtbank van het Syrian Socialist National Party (SSNP) de directe aanleiding vormde voor uw vertrek. Het is tevens de reden waarom u in de onmogelijkheid zou verkeren om terug te keren naar Libanon, temeer u vreest moreel verplicht te worden door SSNP om deel te nemen aan de strijd in Syrië. Gezien het belang hiervan bij het inschatten van de risico's die u mogelijks loopt ingeval van een eventuele terugkeer kan verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van het verloop en de uitkomst van de aanklacht tegen uw persoon, minstens hier op doorgedreven wijze navraag naar zou hebben gedaan. Voorts dient te worden opgemerkt dat u géén enkel bewijsstuk voorlegt die de vermeende gerechtelijke procedure tegen uw persoon staft. Er dient eveneens op gewezen te worden dat, zowel voor als na uw vertrek, SSNP schijnbaar geen enkele poging heeft ondernomen om u te zoeken (zie CGVS, p. 18).

Opmerkelijk is ook de vaststelling dat u, nadat de oproepingsbrief op 19 juli werd afgegeven op uw adres, nog verscheidene dagen in uw ouderlijk huis te Burj al Barajneh verbleef (zie CGVS, p. 17 en

18). Indien u effectief gezocht werd omwille van uw weigering om te participeren aan de militaire training, zoals u wil doen uitschijnen in uw verklaringen, dan kan de vraag worden gesteld waarom men niet gericht bij u thuis naar u zou zijn komen zoeken nadat u zich niet heeft aangemeld op 19 juli. Minstens kan verondersteld worden dat u, zodra u van de oproepingsbrief werd ingelicht, niet nog ettelijke dagen in uw ouderlijke huis zou verbleven hebben om alzo het risico alsnog door SSNP te worden gevonden en opgepakt. Hieromtrent beweerde u immers dat u in de onmogelijkheid verkeerde om in Burj al Barajneh te blijven, omwille van de hechte banden tussen SSNP en enerzijds het Algemene leiderschap in het vluchtelingenkamp en anderzijds Fatah al Intifada. Blijkt echter uit uw verklaringen dat u gedurende verscheidene dagen ongemoeid in het kamp kon verblijven alvorens onder te duiken bij uw tante alsook dat men sindsdien geen enkele poging ondernomen heeft om u te zoeken. Dit alles wijst er eens te meer op dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen als zou u door SSNP worden gezocht. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u nog steeds in contact staat met verschillende van uw partijgenoten (zie CGVS, p. 16). Het voorafgaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven, niet langer in contact zou staan uw voormalige partij noch haar leden. Waar u voorts nog verwees naar het lot van een ander SSNP-lid, R.(...) a.(...) S.(...) – u verklaarde dat hij beschoten werd door leden van de SSNP omwille van zijn weigering deel te nemen aan de gewapende strijd (zie CGVS p. 12) – dient allereerst te worden opgemerkt dat u deze loutere bewering op geen enkele manier kan staven aan de hand van enig concreet element (zie CGVS p. 17). U stelde dienaangaande dat R.(...) hiervan zelf overtuigd is maar waarom dit zo is of waarop R.(...) zich baseert is u geenszins duidelijk (zie CGVS p. 12). Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat, zelfs al zou het zo zijn dat R.(...) door leden van de SSNP werd beschoten omwille van zijn dienstweigering, dit geenszins volstaat om in uw hoofde te besluiten dat u hetzelfde lot zou ondergaan en u aldus nood heeft aan internationale bescherming.

Tot slot dient er te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt door informatie in uw administratief dossier waaruit blijkt dat u reeds in april 2015, ettelijke maanden voor het ontstaan van uw problemen met SSNP, een aanvraag voor een Schengen-visum heeft ingediend bij de Franse Ambassade te Beirut (zie administratief dossier). Dient te worden opgemerkt dat u tijdens het bespreken van uw reisweg met **geen woord** heeft gerept over de aanvraag van bovengenoemd visum, dit ondanks het feit dat hier uitdrukkelijk naar gevraagd werd (zie CGVS, p. 9). U stelde in dit verband dat u één week voor uw vertrek een aanvraag indiende bij de Servische ambassade. Uw aanvraag werd echter geweigerd waardoor u via een vriend een Turks visum kon bemachtigen (zie CGVS, p. 9). Pas nadat u geconfronteerd werd met de informatie, waarover het CGVS beschikt, “herinnerde” u zich de aanvraag voor het bekomen van een Schengenvisum. U stelde dat het uw grote droom is om Italië te bezoeken. Omwille van die reden zou u in april 2015 een visumaanvraag bij de Franse ambassade hebben ingediend. Als verklaring voor uw nalatigheid stelde u dat u niet eerder de link met uw asielrelaas had gemaakt, waardoor u dit vergat te melden (zie CGVS, p. 16). Uw verklaringen in een poging deze omissie te vergoelijken volstaan niet. Er mag minstens van u verwacht worden dat u inzicht verschaft in uw situatie en duidelijkheid schept in de stappen die u reeds zette in de pogingen uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten voorafgaand aanaanloop uw effectieve vertrek uit Libanon. Het is in deze hoogst opmerkelijk dat u uw aanvraag tot het bekomen van een Schengenvisum vergeten zou zijn en / of dat u de vraag betreffende de visumaanvraag verkeerd geïnterpreteerd zou hebben. Het voorafgaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Wanneer men al het voorgaande in ogenschouw neemt, komt men tot de conclusie dat uw relaas en de redenen omwille waarvan u het mandaatgebied van de UNRWA zou hebben moeten verlaten, niet kunnen overtuigen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNWRA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van

de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Burj al Barajneh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Immers, de woning waar u met uw familie woonde in Burj al Barajneh is jullie eigendom (zie CGVS, p.4). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw vader vast werk heeft als conciërge/klusjesman bij een school van de 'al-akbash' organisatie, waar hij tussen de 800 à 850 dollar per maand verdient (zie CGVS, p. 6). Blijkt eveneens dat het gezinsinkomen verder aangevuld werd met uw vast inkomen als werknemer bij de supermarkt el Dilwan. Uw loon bedroeg ongeveer 500 dollar (zie CGVS, p. 5). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u met uw loon in staat was de kosten – ongeveer 1500 dollar per schooljaar - voor uw privé onderwijs te betalen (zie CGVS, p. 4). Uw familie kreeg daarenboven financiële steun van andere familieleden, weliswaar onder de vorm van leningen, die uw familie moest terug betalen. Dient hier te worden opgemerkt dat uw familie steeds in staat was de aangegane leningen af te betalen (zie CGVS, p. 6). Uit uw verklaringen blijkt daarenboven dat twee van uw zussen universitaire konden aanvatten, momenteel studeert H.(...) nog steeds journalistiek aan de Libanese International University (LIU) (zie CGVS, p. 7). Op basis van uw verklaringen kan opgemaakt worden dat u in Libanon over een sterk familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u hier bij terugkeer op zou kunnen steunen (zie CGVS, p. 6, 7 en 8). Deze bevinding en uw verklaringen inzake uw leefomstandigheden voor uw vertrek doen besluiten dat uw persoonlijke socio-economische situatie voorheen toch afdoende was.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend. Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in

voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beirut.

Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers.

Syrische rebelligroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah.

Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw identiteitskaart, de kopie van uw UNWRA-kaart, uw geboorteakte, het uittreksel van uw familiesamenstelling en de kopieën van de identiteitskaarten van uw vader en moeder, bevestigen louter uw persoonsgegevens en die van uw gezinsleden en uw herkomst alsook het feit dat u bij UNRWA geregistreerd bent. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Uw SSNP-lidkaart bevestigt louter uw betrokkenheid bij de Syrian Socialist National Party (SSNP). Dit wordt niet betwist, doch voorgenoemde documenten tonen geenszins aan dat u onder dwang zou moeten gaan strijden in Syrië. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. Wat de twee oproepingsbrieven van het SSNP betreft, dient te worden opgemerkt dat deze documenten reeds hierboven werden besproken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van "het beginsel van behoorlijk bestuur", van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "de manifeste appreciatiefout", van de artikelen 62, 48/3, 48/4 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing.

In een eerste onderdeel van het middel – aangaande de uitsluiting van vluchtelingenstatus – betoogt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bezondigd heeft aan een onzorgvuldige behandeling van het dossier van verzoeker en geen rekening heeft gehouden met al zijn verklaringen, noch met de specifieke context. Hij merkt bovendien op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins in twijfel trekt dat hij heeft deelgenomen aan verschillende vergadering bij de SSNP. Verzoeker meent dat uit zijn verklaringen – die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenwel niet geheel in ogenschouw nam – duidelijk blijkt dat hij werkelijk lid was van de SSNP.

Hij laakt voorts dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat Libanon bijzonder "gepolitiseerd" is en dat de strijd tussen politieke partijen er vaak hevig aan toe kan gaan; een context waarin het geenszins eenvoudig was om zijn partij te verlaten. Verzoeker benadrukt in dit verband nog dat hij heeft uitgelegd te hebben gevraagd om de partij te verlaten, maar dat dit hem werd geweigerd.

Wat betreft de vaststelling dat verzoeker lid bleef van de partij nadat hij te weten was gekomen dat diezelfde partij in Syrië vecht, geeft hij aan dat ieder lid een missie van de partij kan krijgen die zeer diverse vormen kan aannemen, het was dan ook niet bijzonder dat dit eveneens een missie in Syrië kon omvatten. Verzoeker dacht evenwel nooit naar Syrië te gaan om te strijden, maar wilde vooral de creatie van het “Grote Syrië” zien en bleef daarom bij de partij. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opmerkt dat de “convocaties” geen gewag maken van waar en wanneer verzoeker zich diende aan te melden, brengt hij in dat er een vergadering plaatsvond enkele dagen voor de eerste oproeping waarin reeds alle instructies werden gegeven. Verzoeker herhaalt dat de oproepingen wijzen op het feit dat hij door een machtige politieke partij gezocht wordt en dat er een risico van vervolging bestaat. Dat verzoeker niet op de hoogte is over zijn proces is naar zijn mening te verklaren door het feit dat hij snel moest vluchten. Zijn gebrek aan stukken aangaande dit proces klaart verzoeker uit door te wijzen op het “bijzonder stelsel (...) betreffende de Palestijnse vluchteling in Libanon”. Hij brengt bovendien in dat hij eerst een oplossing moest zoeken vooraleer hij het kamp kon uitvluchten zodat het niet bijzonder abnormaal is dat hij na de (weigering gehoor te geven aan de) oproeping nog enkele dagen in het kamp verbleef. Ook wat betreft zijn blijvend contact met enkele leden van de partij en de problemen van R. spreekt verzoeker de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tegen en poogt hij de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker onderstreept voorts dat hij niet gesproken heeft over zijn visumaanvraag bij de Franse instanties omdat hij dit niet linkte aan zijn asielrelaas. Voorts haalt verzoeker aan dat uit zijn asielrelaas blijkt dat hij een risico op foltering loopt in geval van terugkeer naar Libanon wegens zijn problemen met “zijn politieke partijen” en hij geen bescherming kan genieten van de Libanese overheden. Verzoeker besluit dat het bijgevolg past hem de vluchtelingenstatus te verlenen.

In een tweede onderdeel van het middel – aangaande de weigering van subsidiaire beschermingsstatus – laakt verzoeker dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weinig zegt over de situatie in de vluchtelingenkampen en geheel niets vermeldt over de situatie in het kamp van verzoeker. Hij verwijst naar de aan het verzoekschrift gevoegde krantenartikelen en betoogt dat de situatie in de kampen dramatisch blijven en de zekerheid van de vluchtelingen niet kan gegarandeerd worden. Voorts voert verzoeker aan dat Bourj Al Barajneh het dichtst bevolkte kamp is sinds het begin van de Syrische oorlog, waardoor het totaal onmogelijk is geworden de veiligheidssituatie van de vluchtelingen in Libanon te garanderen. Hij laat nog gelden dat hij deel uitmaakt van een politieke partij en derhalve tot een risicogroep behoort. Verzoeker besluit dat de Libanese situatie erg kritisch is en het derhalve past hem de subsidiaire bescherming te verlenen.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel “*Liban: un mort dans des heurts dans un camp de réfugiés palestiniens*” van msn.com en van LeFigaro.fr van 28 februari 2017, het artikel “*Dans les camps palestiniens du Liban*” van UNICEF France, het artikel “*Poursuite des bombardements d'un camp palestinien, Le Liban de nouveau dans le tourmente*” van ISM-France.org van 22 mei 2007, het artikel “*Lebanon: Life for Palestinian refugees in Bourj el-Barajneh*” van OCHA van 1 juli 2013, het artikel “*From a lost refugee*” van The Electronic Intifada van 15 juli 2003, het artikel “*Refuge and return*” van The Electronic Intifada van 8 februari 2011, het artikel “*Nouveaux arrivants à Bourj el-Barajneh, le camp palistinien le plus peuplé du Liban*” van Caritas van 3 januari 2013, het artikel “*Palestinians in Lebanon: Death by neglect*” van IRIN, het artikel “*Lebanon: Mental Health Care in Burj el-Barajneh*” van MSF USA van 24 februari 2011, het artikel “*Liban: Notre séjour dans le camp de réfugiés palestiniens d'Ein El-Helweh au Liban*” van Collectif Palestine Libre van 26 mei 2013, het artikel “*Liban: un mur près d'un camp palestinien*” van LeFigaro.fr van 21 november 2016, het artikel “*Dans les camps palestiniens surpeuplés du Liban*” van Vice.com van 9 juli 2014 en het artikel “*Neuf Palestiniens tués dans un camp de réfugiés au Liban*” van LeMonde.fr van 7 april 2014.

2.2.2. Op 5 juli 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus Libanon “*Veiligheidssituatie*” van 2 juni 2017.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Wat betreft verzoekers

algemene verwijzing naar “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht concreet worden vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht wordt derhalve ontvankelijk aangevoerd.

Waar verzoeker poneert dat de beslissing met “*machtsoverschrijding*” is genomen, kan slechts worden vastgesteld dat hij niet toelicht waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet bevoegd was tot het nemen van de bestreden beslissing, noch wordt toegelicht op welke onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven de beslissing zou steunen (RvS 4 maart 1960, nr. 7681; RvS 30 september 1960, nr. 8094; RvS 23 november 1965, nr. 11.519). Ook dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Verzoeker kan de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet bovendien niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) uit zijn verklaringen blijkt dat hij als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er bijstand van de UNRWA kreeg; (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, vermits (1) het bevreemdend is dat – indien verzoeker werkelijk gekant is tegen een militaire inmenging in Syrië – hij lid zou worden van een partij die sinds 2011 militair actief is in Syrië, hij bovendien niet gepeild heeft naar de activiteiten van SSNP alvorens zich aan te sluiten, noch de partij heeft verlaten nadat hij op de hoogte werd gesteld van haar militaire activiteiten in Syrië en hij tot op heden geen concrete aanwijzingen heeft dat hij daadwerkelijk zou worden uitgestuurd, (2) het mag verbazen dat noch hijzelf, noch zijn familie op de hoogte is van het verdere verloop van de gerechtelijke procedure tegen zijn persoon en hij geen enkel bewijsstuk voorlegt van die vermeende gerechtelijke procedure, (3) het opvalt dat de SSNP schijnbaar geen enkele poging heeft ondernomen om verzoeker te zoeken, (4) het bovendien opmerkelijk is dat verzoeker, nadat de oproepingsbrief op 19 juli werd afgegeven op zijn adres, nog verscheidene dagen in zijn ouderlijk huis te Burj al Barajneh verbleef, (5) het feit dat verzoeker nog in contact staat met verschillende van zijn partijgenoten ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging, (6) verzoekers verklaringen over het lot van een ander SSNP-lid, R.a.S. loutere beweringen zijn die bovendien geenszins volstaan om in zijn hoofde te besluiten dat hij hetzelfde lot zou ondergaan en (7) de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder wordt ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker reeds in april 2015 – ettelijke maanden voor het ontstaan van zijn problemen met SSNP – een aanvraag voor een Schengen-visum heeft ingediend bij de Franse Ambassade; (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren; (iv) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA; (v) uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie behoorlijk is en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou

terecht komen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef; (vi) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (vii) de door verzoeker neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat zij de appreciatie van de asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 april 2017 (CG nr. 1526005), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.7. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het

administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. De Raad benadrukt in dit verband vooreerst dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond. De Raad benadrukt in dit verband dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of het bestaan van een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. *In casu* is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit omstandige motivering van de bestreden beslissing, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoeker naar voor gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

In casu wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals blijkt uit hetgeen volgt.

2.12. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.13.1. Blijkens verzoekers verklaringen zou hij zich in 2011 bij de Syrian Socialist National Party (SSNP) aangesloten hebben. De SSNP is een seculiere partij in het Midden-Oosten die streeft naar de verwezenlijking van Groot-Syrië en die in Libanon zowel politieke als militaire activiteiten heeft, zoals in het verzoekschrift wordt gesteld. Verzoeker betwist dit niet. In 2012 wilde verzoeker de partij verlaten omwille van de morele bezwaren van zijn vader. Dit werd door de lokale partijtop geweigerd die voorstelde om in het geheim betrokken te blijven bij de partij. In 2015 zouden verzoeker en een aantal andere leden een militaire training moeten volgen waarna ze zouden uitgestuurd worden naar Syrië om te strijden aan de zijde van het Syrische regime. Het betrof een verplichte missie maar verzoeker ging niet in op de oproepingsbrief.

2.13.2. De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen dermate incoherent en ongeloofwaardig zijn dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan enerzijds zij lidmaatschap sinds 2011 bij de SSNP, en anderzijds zijn bewering dat hij als lid van de SSNP een militaire training moest volgen en dan verplicht zou uitgestuurd worden naar Syrië om daar te strijden aan de zijde van het Syrische regime.

Zo beweert verzoeker dat hij zich in 2011 bij de SSNP zou aangesloten hebben en toen niet op de hoogte was van de activiteiten in Syrië. De Raad is van oordeel dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat een jonge man in Libanon, rekening houdende met de geopolitiek in het Midden-Oosten die algemeen gekend is en die ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier, zich zou aansluiten bij een organisatie die strijd voor de verwezenlijking van Groot-Syrië zonder te weten of hij al dan niet de kans loopt ingeschakeld te worden voor effectieve militaire doeleinden. Dit klemmt des te meer nu de SSNP zowel politieke als militaire activiteiten heeft in Libanon en in Syrië een hevige burgeroorlog woedt. Het is dan ook geenszins coherent enerzijds te stellen dat hij gekant is tegen een militaire inmenging in Syrië, en anderzijds te beweren dat hij lid werd van de SSNP. Deze vaststelling ondergraaft reeds zijn relaas.

Voorts beweert verzoeker dat hij de lokale partijtop inlichtte dat hij de partij wenste te verlaten omwille van zijn vader die zelf aangesloten was bij een religieuze beweging, en zij voorstelden om zijn betrokkenheid verborgen te houden. Ook hier kan verzoeker niet overtuigen en zijn de beweringen incoherent. Los van het feit dat redelijkerwijs kan aangenomen worden dat een jonge Palestijn van nog geen 20 jaar, die thuis woont, alvorens zich aan te sluiten bij een seculiere beweging met politieke en militaire activiteiten dit vooraf overlegt met zijn vader, is de Raad van oordeel dat zelfs indien verzoeker zich zou hebben aangesloten in 2011 en onwetend zou zijn geweest over de militaire activiteiten, *quod non*, hij in 2012 afstand zou genomen hebben van deze partij vermits hij tegen militaire inmenging is in Syrië. De Raad leest in de bestreden beslissing dat *“Uit uw verklaringen blijkt (...) dat het (immers) mogelijk is om de partij te verlaten indien u gegronde redenen heeft, u niet langer achter de ideologie van de partij zou staan en u hier niet toe gedwongen wordt (zie CGVS, p 15).”*. Redelijkerwijs kan er van uit gegaan worden dat indien een lid van de SSNP gekant is tegen een militaire inmenging in Syrië, hij of zij een gegronde reden heeft om uit de partij te stappen en dit een ideologisch standpunt is. Verzoekers verklaring tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS *“dat u nog steeds de idealen van de partij aanhang aangezien de partij naast haar militaire activiteiten ook nog andere activiteiten – zoals nieuwsberichtgeving, opstellen van de partijkrant, etc.. - uitoefende. (...)”*, toont alleen maar verder aan dat verzoekers verklaringen zeer oppervlakkig en niet doorleefd zijn over zijn geweerde lidmaatschap van de SSNP.

Door te betogen in het verzoekschrift dat het geenszins evident is dat hij de partij zou verlaten vermits het land bijzonder *“gepolitiseerd”* is, er vaak bijzondere regels gelden voor leden die de partij willen verlaten, het vaak als slecht en als verraad wordt gezien en hij bovendien heeft uitgelegd dat hij heeft gevraagd om de partij te verlaten maar dat dit hem geweigerd werd, wijst dit nogmaals op het oordeel

van de Raad dat in deze omstandigheden redelijkerwijs kan aangenomen worden dat een jonge man zeer goed op de hoogte is van de organisatie bij wie hij zich wenst aan te sluiten en zich dan ook maar zal aansluiten in de mate hij politiek gemotiveerd en geëngageerd is of wanneer hij er (goed)voor betaald wordt. Gelet op verzoekers incoherente en oppervlakkige verklaringen geeft hij geen enkele blijk politiek gemotiveerd of geëngageerd te zijn. De vraag stelt zich bovendien waarom een (lokale) partijtop mannen zou aantrekken die niet gemotiveerd en geëngageerd zijn in een strijd zoals verzoeker het zelf zegt bijzonder "*gepolitiseerd*" is. Verzoeker stelt immers zelf tijdens het gehoor op de vraag of iedereen die zich aansluit bij de partij tot de militaire vleugel behoort: "*Na vier haar van zijn aansluiting en nadat ze zeker zijn van die persoon zijn positieve reputatie. (...) Wanneer ze zeker zijn dat men een trouwe persoon is dan sturen ze hem naar militaire training. (...) men moet zeker zijn dat men voor overtuigingen heeft aangesloten. Niet verrader of geen informant. Het is wel heel belangrijk voor hen.*" (gehoor, p. 14). Daaruit kan afgeleid worden dat verzoeker zelf aangeeft dat de partij weinig baat heeft bij een gedwongen rekrutering en nood heeft aan mensen die aangesloten zijn omwille van hun overtuiging en die ze kunnen vertrouwen. Het is dan ook weinig consequent in het verzoekschrift te stellen dat hij als lid gevraagd zou hebben om de partij te verlaten en "*ongelukkig werd deze aanvraag geweigerd*".

Ook in dit verband kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers verklaringen incoherent en ongeloofwaardig zijn. Enerzijds houdt hij voor dat er mensen werden uitgestuurd om te vechten, een partij-missie er bij hoorde voor leden ("*Willen of niet willen, het is een kwestie van moeten.*", gehoor, p. 14), anderzijds doet hij alsof hij verbaasd was dat hem plots werd gevraagd een militaire activiteit te plegen: "*Voorts verklaarde u dat u **niet verwacht** had dat de partij u zou **uitturen**. Dit is wel opmerkelijk en uw attitude druist regelrecht in tegen uw eigen verklaringen. U stelde immers uitdrukkelijk dat ieder lid, na verschillende jaren lidmaatschap, een 'partij-missie' kan krijgen om onder andere te gaan vechten in Syrië (zie CGVS, p. 14). Dat u, hiermee rekening houdende, dan toch zou beslist hebben om uw lidmaatschap bij SSNP te behouden, is geenszins aannemelijk.*" Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat hij uiteen gezet heeft dat ieder lid een missie van de partij kan krijgen die verschillende vormen kan aannemen, kan opnieuw niet overtuigen aangezien het een militaire missie kan zijn waaraan geen ontkomen is. Dit klemmt des te meer gelet op de aanhoudende oorlog in Syrië.

Voorts is de Raad van oordeel dat verzoekers passieve houding (en deze van zijn familie) om informatie te vergaren over het verloop van de gerechtelijke procedure tegen zijn persoon, de door hem geschetste vrees verder ondergraaft. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen daar actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees correct in te schatten. Door slechts te herhalen dat hij snel zijn land van herkomst moest ontvluchten toen hij begreep dat de partij hem naar Syrië zou sturen en het in die context totaal onmogelijk was om verdere informatie over zijn proces te hebben aangezien hij afwezig is, brengt hij geen overtuigende argumenten bij die zijn stilzitten kunnen verschonen of vergoelijken en reikt hij geheel geen verklaringen aan waarom hij niet via andere kanalen – zoals bijvoorbeeld via zijn familie die nog in Libanon verblijft – heeft gepoogd meer informatie te verkrijgen. Verzoeker beperkt zich te dezen tot loutere beweringen die zijn nalatige houding geenszins kunnen vergoelijken. Verzoekers verregaande desinteresse in de evolutie van zijn persoonlijke problemen is naar het oordeel van de Raad onverenigbaar met de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging en doet finaal afbreuk aan de oprechtheid van zijn asielrelaas.

Gelet op het geheel van deze ongeloofwaardige en incoherente verklaringen is de Raad van oordeel dat verzoeker zijn betrokkenheid met de SSNP niet aannemelijk maakt. Derhalve wordt geen enkel geloof gehecht aan zijn gedwongen militaire opleiding, de verplichting om te strijden aan de zijde van het Syrische regime, en bijgevolg zijn voorgehouden vrees voor vervolging door de SSNP. Dat verzoeker wel een en ander weet te vertellen over de partij (data en namen van de leiders) doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De kennis die verzoeker over de partij tentoonspreidt kan trouwens ingestudeerd zijn.

2.13.3. Wat de door verzoeker neergelegde stukken betreft, twee convocaties en een lidmaatschap kaart van de SSNP, benadrukt de Raad dat, aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.13.4. Met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan tot slot worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder ondermijnd wordt door informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoeker reeds in april 2015, ettelijke maanden voor het ontstaan van zijn problemen met SSNP, een aanvraag voor een Schengen-visum heeft ingediend bij de Franse Ambassade te Beirut: "(...) Dient te worden opgemerkt dat u tijdens het bespreken van uw reisweg met **geen woord** heeft gerept over de aanvraag van bovengenoemd visum, dit ondanks het feit dat hier uitdrukkelijk naar gevraagd werd (zie CGVS, p. 9). U stelde in dit verband dat u één week voor uw vertrek een aanvraag indiende bij de Servische ambassade. Uw aanvraag werd echter geweigerd waardoor u via een vriend een Turks visum kon bemachtigen (zie CGVS, p. 9). Pas nadat u geconfronteerd werd met de informatie, waarover het CGVS beschikt, "herinnerde" u zich de aanvraag voor het bekomen van een Schengenvisum. U stelde dat het uw grote droom is om Italië te bezoeken. Omwille van die reden zou u in april 2015 een visumaanvraag bij de Franse ambassade hebben ingediend. Als verklaring voor uw nalatigheid stelde u dat u niet eerder de link met uw asielrelaas had gemaakt, waardoor u dit vergat te melden (zie CGVS, p. 16). Uw verklaringen in een poging deze omissie te vergoelijken volstaan niet. Er mag minstens van u verwacht worden dat u inzicht verschaft in uw situatie en duidelijkheid schept in de stappen die u reeds zette in de pogingen uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten voorafgaand aanaanloop uw effectieve vertrek uit Libanon. Het is in deze hoogst opmerkelijk dat u uw aanvraag tot het bekomen van een Schengenvisum vergeten zou zijn en / of dat u de vraag betreffende de visumaanvraag verkeerd geïnterpreteerd zou hebben. Het voorafgaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor vervolging." Verzoeker beperkt zich in het onderhavig verzoekschrift tot het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen tijdens het gehoor en laakt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet alle verklaringen in rekening heeft genomen, doch brengt hiermee geenszins concrete elementen bij die een ander licht kunnen werpen op de pertinente motivering van de bestreden beslissing, die derhalve door de Raad wordt overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.13.5. Daar waar verzoeker nog stelt dat hij niet kan rekenen op de hulp van de Libanese autoriteiten, wijst de Raad erop dat aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht, zodat de bemerking dat hij voor zijn problemen niet kan rekenen op de hulp van de Libanese autoriteiten als irrelevant moet worden beschouwd.

2.14. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon" d.d. 4 maart 2016 toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied.

De expert Libanon van Human Rights Watch stelde geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 4 maart 2016 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Zo steunt de COI Focus onder meer op de expertise van Human Rights Watch, daar deze als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan PRS voor het betreden van Libanees grondgebied. Daarnaast werd informatie

ingewonnen op het Libanese consulaat te Brussel. Verder werd contact opgenomen met de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken omdat deze cel ervaring heeft met de identificatie en repatriëring van Palestijnen uit Libanon. De International Organization for Migration (IOM) te Brussel werd gecontacteerd, omdat deze instantie reeds verschillende bij UNRWA geregistreerde Palestijnen heeft bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. Er werd op 3 februari 2016 telefonisch contact opgenomen met een diplomaat van de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg, daar het logischerwijze eigen is aan zijn functie om informatie te kunnen verschaffen over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. De directeur van de "NGO *Najdeh*" werd op 11 februari 2016 op zijn beurt bevraagd omdat deze NGO instaat voor ontwikkelingsprojecten in de Palestijnse vluchtelingenkampen en samen met lokale en internationale organisaties campagne voert voor de rechten van Palestijnen. Tot slot werd op 11 februari 2016 contact opgenomen met de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO), omdat deze organisatie rapporten schrijft en opkomt voor de rechten van Palestijnen in Libanon. Cedoca contacteerde aldus zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, hetgeen in het verzoekschrift op zich ook niet wordt betwist.

2.15. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015, "*Syria Regional Crisis Response*" januari-december 2014, mid-year review en het rapport "*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*" van American University of Beirut en UNRWA), dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, '*emergency cash*' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de COI Focus "*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*" van 15 juli 2016, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er wel sprake is van een wijziging in het hospitalisatiebeleid met ingang van januari 2016, wat resulteerde in protesten en "*sit-ins*" voor UNRWA-kwartieren. Na januari 2016 escaleerde dit in herhaaldelijke en wijdverspreide gedwongen sluitingen van UNRWA-vestigingen, bedreigingen aan de staf en de verhinderd van bewegingen van personeel en goederen. De spanningen daalden evenwel nadat een dialoog werd opgestart tussen de Palestijnse fracties en UNRWA (p. 32). Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Verzoeker voert aan dat de situatie in de vluchtelingenkampen dramatisch blijft en dat de "*zekerheid*" van de vluchtelingen niet gegarandeerd kan worden, hierbij verwijzend naar de aan het verzoekschrift gevoegde krantenartikelen. Hij onderstreept daarbij nog dat het "*Bourj Al Barajneh*" kamp het dichtst bevolkte kamp is sinds het begin van de Syrische oorlog en besluit dat het totaal onmogelijk wordt om de veiligheidssituatie van de vluchtelingen in Libanon te garanderen. In zoverre verzoeker hiermee verwijst naar het feit dat de gevolgen van het Syrische gewapende conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad.

De Raad benadrukt dat het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf echter niet voldoende is om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek

uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie bevond.

Zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo wordt hieromtrent in de bestreden beslissing correct aangehaald als volgt: *“Immers, de woning waar u met uw familie woonde in Burj al Barajneh is jullie eigendom (zie CGVS, p.4). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw vader vast werk heeft als conciërge/klusjesman bij een school van de ‘al-akbash’ organisatie, waar hij tussen de 800 à 850 dollar per maand verdient (zie CGVS, p. 6). Blijkt eveneens dat het gezinsinkomen verder aangevuld werd met uw vast inkomen als werknemer bij de supermarkt el Dilwan. Uw loon bedroeg ongeveer 500 dollar (zie CGVS, p. 5). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u met uw loon in staat was de kosten – ongeveer 1500 dollar per schooljaar - voor uw privé onderwijs te betalen (zie CGVS, p. 4). Uw familie kreeg daarenboven financiële steun van andere familieleden, weliswaar onder de vorm van leningen, die uw familie moest terug betalen. Dient hier te worden opgemerkt dat uw familie steeds in staat was de aangegane leningen af te betalen (zie CGVS, p. 6). Uit uw verklaringen blijkt daarenboven dat twee van uw zussen universitaire konden aanvatten, momenteel studeert H.(...) nog steeds journalistiek aan de Libanese International University (LIU) (zie CGVS, p. 7). Op basis van uw verklaringen kan opgemaakt worden dat u in Libanon over een sterk familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u hier bij terugkeer op zou kunnen steunen (zie CGVS, p. 6, 7 en 8). Deze bevinding en uw verklaringen inzake uw leefomstandigheden voor uw vertrek doen besluiten dat uw persoonlijke socio-economische situatie voorheen toch afdoende was.”* Met de informatie inzake de algemene leefomstandigheden in Burj al Barajneh die aan het verzoekschrift wordt gevoegd (met name: het artikel *“Lebanon: Life for Palestinian refugees in Bourj el-Barajneh”* van OCHA van 1 juli 2013, het artikel *“From a lost refugee”* van The Electronic Intifada van 15 juli 2003, het artikel *“Refuge and return”* van The Electronic Intifada van 8 februari 2011, het artikel *“Nouveaux arrivants à Bourj el-Barajneh, le camp palistinien le plus peuplé du Liban”* van Caritas van 3 januari 2013, het artikel *“Palestinians in Lebanon: Death by neglect”* van IRIN en het artikel *“Lebanon: Mental Health Care in Burj el-Barajneh”* van MSF USA van 24 februari 2011) brengt verzoeker geen concrete op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van zijn levensomstandigheden in Libanon in een andere daglicht kunnen stellen.

In zoverre verzoeker met verwijzing naar het artikel *“Liban: un mort dans des heurts dans un camp de réfugiés palestiniens”* van msn.com en van LeFigaro.fr van 28 februari 2017, het artikel *“Liban: Notre séjour dans le camp de réfugiés palestiniens d'Ein El-Helweh au Liban”* van Collectif Palestine Libre van 26 mei 2013 en het artikel *“Liban: un mur près d'un camp palestinien”* van LeFigaro.fr van 21 november 2016 voorts lijkt te betogen dat UNRWA niet langer in staat is haar opdracht te vervullen omwille van de gespannen situatie in het vluchtelingenkamp van Ayn al-Hilwah, volstaat het erop te wijzen dat verzoeker afkomstig is van Burj al Barajneh. Dezelfde opmerking geldt wat betreft de artikelen *“Dans les camps palestiniens du Liban”* van UNICEF France en *“Poursuite des bombardements d'un camp palestinien, Le Liban de nouveau dans le tourmente”* van ISM-France.org van 22 mei 2007 die handelen over het Nahr El Bared kamp, het artikel *“Dans les camps palestiniens surpeuplés du Liban”* van Vice.com van 9 juli 2014 dat betrekking heeft op het Shatila kamp en het Beddawi kamp en het artikel *“Neuf Palestiniens tués dans un camp de réfugiés au Liban”* van LeMonde.fr van 7 april 2014 dat handelt over het *“Mieh Mieh Camp”*.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die ertoe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker brengt voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Burj al Barajneh van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “*minimum level of severity*” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt.

Waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift nog aanvoert: “*Het blijkt van het asielrelaas uit dat de verzoeker een risico van foltering loopt in geval van terugkeer in Libanon. Hij moest zijn land verlaten wegens problemen met zijn politieke partijen. Er is bijgevolg een risico van foltering wegens politieke problemen. (...)*”, herhaalt de Raad dat aan verzoekers relaas, met name dat hij problemen heeft gekend met SSNP, geen enkel geloof wordt gehecht.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.16. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon “*Veiligheidssituatie*” van 2 juni 2017) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet.

Na de aanslag in Beiroet volgde een half jaar zonder terreur tot op 27 juni 2016 op eenzelfde dag acht zelfmoordaanslagen plaatsvonden in de overwegend christelijke stad al-Qaa in Beka, op 5 km van de grens met Syrië. Hierbij vielen zes burgerdoden en dertig gewonden. Op 31 augustus 2016 ontplofte een berm bom in het stadje Zahle in het Noordoosten van de Beka. Hierbij liet één burger het leven en raakten elf burgers licht gewond. Anno 2016-2017 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats

tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabath Fatah al-Salam / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JFS ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers geïdoleerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Ook in de tweede helft van 2016 en in de eerste helft van 2017 bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Dit was ook het geval in 2016-2017. Er werden in dezelfde periode geen burgerslachtoffers door Syrisch grensgeweld gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in het najaar van 2016 en het voorjaar van 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de retoriek langs weerskanten naar aanleiding van de tiende verjaardag van de oorlog. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwa vonden in 2016-2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot eind maart 2017 vielen bij geweld in het kamp een dertigtal doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde gezamenlijke veiligheidsmacht tracht zich te ontplooien in de meest gevoelige wijken, maar de situatie blijft gespannen onder de aanwezigheid van een 200-tal extremistische strijders verbonden met Shabab al-Muslim.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, waar hij enkele krantenartikelen aanhaalt met betrekking tot de gespannen situatie in Ayn al-Hilwah, met betrekking tot het Nahr El Bared kamp, het Shatila kamp, het Beddawi kamp en het Mieh Mieh kamp, herhaalt de Raad dat verzoeker afkomstig is van het vluchtelingenkamp Burj al Barajneh. Ook met de argumentatie dat de Libanese situatie erg kritisch is, dat het land met de gevolgen van de Syrische oorlog moet leven en dat de zekerheid in de vluchtelingenkampen niet kan verzekerd worden, brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen.

De Raad wijst er te dezen nog op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel

risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.17. Ook de door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven kunnen herstellen.

Wat betreft de oproepingsbrieven vanwege SSNP en de lidkaart kan dienstig worden verwezen naar hetgeen wordt uiteengezet in punt 2.13.2..

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden waar deze correct opmerkt dat deze documenten slechts betrekking hebben op zijn persoonsgegevens, die van zijn gezinsleden, zijn herkomst en het feit dat hij bij UNRWA geregistreerd is.

De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikels werpen geen ander licht op de aan het administratief dossier gevoegde COI over de leefomstandigheden in de Palestijnse kampen, zoals . wordt uiteengezet in punt 2.15.

2.18. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.19. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.20. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS